

[Arbejdsministeren]

i den redegørelse, som jeg skal give Folketinget i løbet af foråret. Tak for stikordet.

Til hr. Per Stig Møller vil jeg også godt sige tak for støtten. Jeg ser nu ikke den store modsætning imellem den forhenværende regerings og den nuværende regerings ønske om at lade miljøspørgsmålet indgå i alle de politikområder, hvor det nu har en betydning, og det har det i ganske mange politikområder. Det er jeg helt sikker på at den nuværende miljøminister er helt enig med den forhenværende miljøminister i.

Om ambitionsniveauet er det samme hos den nuværende og hos den forrige, om det vil jeg måske sige: Lad det stå lidt i luften i dag i hvert fald. Nu er miljøministeren ikke selv til stede.

Også tak til fru Charlotte Antonsen for støtten til forslaget og ligesådan til hr. Tommy Dinesen, som ganske rigtigt peger på, at SF meget tidligt har argumenteret meget for den sammenhæng, der skal være imellem det ydre og det indre miljø på en sådan måde, at de organisatoriske rammer for det ene og det andet skal spille sammen i et fornuftigt samarbejde, og det er dybest set det, forslaget går ud på. Så her kan man vel sige, at SF i hvert fald har været på forkant med både den forhenværende og den nuværende regering, og det vil jeg i hvert fald godt på den nuværende regerings vegne sige SF tak for.

Jeg vil også godt bidrage til det, der måtte være behov for af forskellige undersøgelser og uddybninger i udvalget.

Jeg kunne forstå på hr. Poul Nødgaard, at hr. Poul Nødgaards lykønskning ikke omfattede, at det her lovforslag skulle blive vedtaget i Folketinget. Jeg mener, ligesom andre har sagt, at hr. Poul Nødgaard måske har fejlopfattet lovforslaget, som det ligger på bordet. Der er faktisk tale om, at virksomheder og medarbejdere skal gives hjemmel til at kunne noget, de vil, hvis de kan blive enige om det.

Der er slet ikke tale om, at hvis en virksomhed ikke vil være med til det her, eller hvis medarbejderne ikke skulle ville være med til dette samarbejde om miljøspørgsmål på det indre og det ydre, skulle jeg eller andre have nogen som helst sanktionsmuligheder. Det ville ikke tjene noget formål, og det ligger heller ikke i forslaget. Det er en frivillighedslovhjemmel, der kommer.

Jeg er ikke helt enig med hr. Poul Nødgaard i, at »kan« og »skal« er det samme. Jeg er sikker på, at det kunne gøres til genstand for et højere juridisk skoleridt, som jeg ikke er i stand til deltage i. Men jeg kan i hvert fald huske meget tydeligt fra min tid som socialudvalgsmedlem i Vallensbæk Kommune for snart mange år siden, at et »kan« i bilstandsloven bestemt ikke var det samme som et »skal«. Et »skal« betød en forpligtelse for kommunen til at betale, men hvis det var et »kan«, var der tale om et skøn, så der er nogle graders forskel imellem et »kan« og et »skal«, og det tror jeg egentlig også hr. Poul Nødgaard ved. Han beskæftiger sig jo meget med den kommunale verden, hvor de her ting har en væsentlig betydning.

Jeg vil afslutningsvis sige tak til hr. Jørgen Estrup og hr. Glønborg, som jo peger på, hvor vigtigt det er, at de her ting hænger sammen, og at det skal ske ad frivillighedens vej.

Tak for den overvejende tilslutning til lovforslaget. Jeg håber, det får en nem gang gennem udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 173:

Forslag til lov om arbejdsmarkedsuddannelser.

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).
(Fremsat 14/1 93).

Sammen med denne sag foretoges den under det næste punkt på dagsordenen opførte

sag, nemlig:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 174:

Forslag til lov om arbejdsmarkedsuddannelsescentre.

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).
(Fremsat 14/1 93).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg skal på regeringens vegne, inden vi starter debatten om de to forslag, tilkendegive, på hvilke punkter regeringen mener at der skal ske ændringer.

Det er givet, at lovforslagene vil åbne op for en lang række spørgsmål. Der er tale om et stort og omfattende projekt, som vi skal have drøftet meget grundigt igennem, men jeg kan som sagt allerede nu oplyse, at der er et punkt, hvor det vil være min hensigt at søge sikret en meget klar fortolkning af lovtæksten gennem en præcisering i Arbejdsmarkedsudvalgets betænkning, og så er der enkelte punkter, hvor jeg vil stille konkrete ændringsforslag til lovtæksten, og jeg mener, det er det rigtigste, at de tilkendegivelser kan indgå i den debat, vi skal have nu om de to forslag.

Det ene drejer sig om inddragelse af de offentligt ansatte under arbejdsmarkedsuddannelserne, hvor jeg ønsker tydeliggjort, at loven giver mulighed for deltagelse af lønmodtagere inden for social- og sundhedssektoren herunder børneområdet.

Jeg vil således bede om, at det præciseres, hvad der står i bemærkningerne til forslag til lov om arbejdsmarkedsuddannelser punkt 2, side 16. Af bemærkningerne fremgår det, at:

»Det er videre hensigten at ajourføre arbejdsmarkedsuddannelsesloven i forhold til samfundsudviklingen og hermed kravet om ajourføring af kvalifikationer hos den del af arbejdskraften, der er offentligt ansat og udfører arbejde, der kan sidestilles med arbejde udført af hovedmålgrupperne inden for det private område.«

Her bør efter min opfattelse tilføjes: Hos den del af arbejdskraften, der er offentligt ansat, f.eks. inden for social- og sundhedssektoren.

Det vil hermed blive klart, at der bliver tale om en ligestilling efter loven af de berørte målgrupper inden for det private og det offentlige arbejdsmarked.

I forbindelse med spørgsmålet om arbejdsmarkedslovens målgrupper vil jeg nævne, at der over for mig har været rejst spørgsmål om de videregående teknikeres efteruddannelsesmuligheder. Spørgsmålet er særlig blevet aktuelt i forbindelse med undervisningsministerens forslag om ophævelse af lov om efteruddannelse, lov nr. 271, og det er min hensigt at se nærmere på spørgsmålet om teknikernes fortsatte muligheder for at få efteruddannelse.

For det andet vil jeg stille ændringsforslag til § 6 i lovforslaget om arbejdsmarkedsuddannelserne, om uddannelsernes tilrettelæggelse og afholdelse. Den nuværende formulering af § 6, som jo er min forgængers, rummer efter min opfattelse en for vidtgående bemyndigelse til arbejdsministeren. Den kunne indebære meget voldsomme ændringer i uddannelsesstrukturen fastsat administrativt.

Mit kommende ændringsforslag vil i stedet indebære en grundlæggende opretholdelse af det uddannelsessystem, vi kender i dag, med heltidsundervisning i dagtimer tilrettelagt som ugemoduler. Men der skal selvfølgelig samtidig sikres en vis fleksibilitet, så vi bl.a. kan bevare de muligheder, der er efter de gældende regler på området, hvor der f.eks. er tale om at imødekomme særlige gruppers behov for deling af undervisning over flere enkelte dage.

Endelig vil jeg foreslå, at § 46 i lovforslaget om arbejdsmarkedsuddannelserne om betaling for uddannelserne ændres således, at det af selve lovtæksten fremgår, at bemyndigelsen til arbejdsministeren til at fastsætte nærmere regler vil blive parallel med den bemyndigelse til indførelse af betalingsordning inden for arbejdsmarkedsuddannelserne, som vi aftalte i 17. maj-forliget i 1991. Forliget udløber 31. december 1993, dvs. samtidig med denne lovs ikrafttræden. Bemyndigelsen vil således efter et nyt ændringsforslag fra mig komme til at omfatte alene afmeldegebyr for virksomheds-tilmeldte kurser, virksomhedsbetaling til certifikatkurser og virksomhedsbetaling for meget dyre kurser, mens en generel brugerbetalingsbestemmelse ikke skal indføres i lovgivningen.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Folketinget har jo været igennem en vanskelig tid. En ny regering er kommet over på stolene her, og vi ser så, at nogle af de forslag, som den tidligere regering har fremsat, har den nye regering vedtaget at lade køre uændret frem.

Jeg må sige til arbejdsministeren efter det indlæg, der kom her, at jeg synes, det havde været mere rigtigt, om arbejdsministeren gennem sit ministerium havde udarbejdet et nyt lovforslag, som den nuværende regering ville have til behandling her i dag.

Jeg synes, det virker utilfredsstillende for mig som folketingsmedlem. Jeg har set på de to lovforslag, der ligger her, og må gå ud fra, at det er dem, regeringen dækker, og så kommer arbejdsministeren med en sværte af ændringsforslag osv., så man bliver mere eller mindre om ikke forstumlet, så i hvert fald forvirret over, at det er den måde, lovgivningsarbejdet skal foregå på herinde.

Det havde da været så let som fod i hose at fremsætte nye lovforslag på grundlag af de to, L 173 og L 174, så vi i dag præcis havde vidst, hvad det er, regeringen vil fremkomme med. Som minimum kunne arbejdsministeren have gjort sig så megen ulejlighed, at det, der er sagt her fra Folketingets talerstol af ministeren, havde været lagt i hvert fald til ordførerne på arbejdsmarkedsområdet, så vi havde vidst, hvad det var, ministeren ville gå op og sige.

Jeg synes ikke, det er en rimelig og anstændig behandling at give Folketingets medlemmer.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Til hr. Poul Nødgaard. Nu er den nye regering også tilhænger af forenkling og afbureaukratisering i den offentlige sektor, og vi har ment, at det lovforslag, som den forrige regering fremsatte, var et meget gennearbejdet og meget godt forslag. Det hviler på et meget grundigt udvalgsarbejde gennem et års tid eller så og på et godt samarbejde mellem Undervisningsministeriet og Arbejdsministeriet.

Der er tre punkter, hvor den daværende regering, efter at udvalgsarbejdet var færdigt, fandt, at det var nødvendigt med nogle ideologiske markeringer. Det er fair nok, det er enhver regerings ønske og mulighed at komme med ideologiske markeringer, men det, vi så

siger – for at få et rigtigt lovgrundlag og en rigtig folketingsdebat nu her ved førstebehandlingen – er, at vi har ønsket at tilkendegive, at vi på tre punkter, forholdsvis overskuelige punkter, vil stille nogle ændringsforslag. Det er med hensyn til brugerbetaling, undervisningens tilrettelæggelse og en tilkendegivelse over for de offentligt ansatte. Det er overskueligt for et folketingsmedlem. Så kompetent som hr. Poul Nødgaard har for vane at arbejde med tingene, må det være muligt for ham at overskue, at der på de tre punkter er en afvigelse fra den forrige regering.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Hr. Glønborg for en kort bemærkning, og så regner jeg med, at vi vender tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg vil gøre hr. Poul Nødgaard opmærksom på, at der er tale om en tykkert på 32 sider. Jeg troede, Fremskridtspartiet var tilhænger af, at vi ikke skulle have for meget papirusseri. Hvorfor i alverden skulle vi have en helt ny udgave af denne her, når vi kan nøjes med nogle overskuelige ændringsforslag?

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg tør ikke betvivle, at identiteten i forslaget er opretholdt, men det ændrer ikke ved, at jeg må tilstå, at jeg er fuldstændig på linje med hr. Poul Nødgaard. Jeg synes, det er ganske urimeligt, at vi skal behandle et forslag under de her forhold. Det er rigtigt, at der er tale om tre ændringer, men tre væsentlige ændringer, og derfor synes jeg, at arbejdsministeren som et minimum – også for at imødekomme det, hr. Glønborg siger – i forvejen burde have givet ordførerne et stykke papir på, hvilke ændringer det er. Vi er sammen hver eneste dag i disse uger. Det havde da ikke været urimeligt, om vi havde fået et stykke papir, så vi havde vidst, hvad det var, vi skulle forholde os til. Nu er jeg jo en venlig mand, og Venstre er et venligt parti, og det er godt, for skulle ret være ret, burde vi bede om at få sagen udsat. Dette her er ikke rimelige vilkår.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg vil heller ikke tvære mere i sagen. Jeg synes, vi skal se at komme i gang med den førstebehandling.

Men jeg vil godt lige sige til arbejdsministeren – det er det rigtigste, så har jeg sagt det her fra talerstolen – at jeg synes, vi skal indlede et godt og tillidsfuldt samarbejdsforhold. Det tror jeg også arbejdsministeren vil.

Jeg har ikke ønsket, at hele loven skulle trykkes om. Det er muligt, at jeg gav udtryk for det. Det er selvfølgelig ikke vores politik. Men jeg synes, at man i skuffen til os skulle have lagt de tanker, som ministeren her har fremsat, så vi havde undgået den lille begynderfejl, hvis jeg må bruge det udtryk.

Så synes jeg, vi går videre nu, og så glemmer vi det i hvert fald, men jeg står ved, at jeg synes, det er lidt usmart lavet.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Arbejdsministeren. Dernæst går jeg ud fra, at vi kan starte på ordførerrækken.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg er dybt forundret over, at Fremskridtspartiet og Venstre ikke kan overskue en førstebehandling af et lovforslag, som indeholder 54 paragraffer, og hvor der er tale om den afvigelse, at to af paragrafferne bliver lavet om, to forholdsvist overskuelige paragraffer. Det er ren politik, det er ren ideologi, det er spørgsmålet om brugerbetaling, og det er spørgsmålet om undervisningens tilrettelæggelse. Det er i hvert fald noget, man politisk kan forholde sig til frem for at stå her og sige, at det hele skulle have været lavet om, hele min forgængers arbejde med det her lovforslag, som vi anerkender i regeringen. Det er faktisk en anerkendelse til den tidligere regering, at vi har taget afsæt og udgangspunkt i den tidligere regerings lovforslag.

Jeg synes ærlig talt, at hvis det er tonen fra et nyt oppositionsparti, så bidrager det ikke til det gode samarbejde, som jeg i øvrigt meget gerne ville lægge op til. Og hvis jeg kunne have bidraget til det ved at lægge forslagene i jeres bokse, så vil jeg gøre det næste gang.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Hr. Helge Sander for den givetvis sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Nu forestiller jeg mig ikke, at der bliver nogen næste gang, for nu kommer vi selvfølgelig ind i en anden rytme, men jeg vil gerne fastslå, at jeg tilslutter mig fuldstændig det, hr. Glønborg sagde. Selvfølgelig skal vi ikke have lovforslaget trykt om, men til gengæld synes jeg, at arbejdsministeren strammer mine udtalelser lidt op, når arbejdsministeren gentager, at det var mit krav. Det var det ikke, det var et beskedent krav om lidt hjælp, når vi sidder med et rimelig indviklet stof. Det er kun et par paragraffer, men ikke uvæsentlige paragraffer, og derfor er det bare, jeg beskedent siger, at man kunne have tænkt på os ordførere, som får det præsenteret, umiddelbart før vi skal på talerstolen.

I al beskedenhed og i al venlighed trods alt.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Ja, og i al venlighed giver vi ordet til hr. Bakholt.

Bakholt (S):

De to love, vi nu skal have førstebehandling af, bygger på de anbefalinger, det tværministerielle udvalg gav i deres betænkning fra maj måned 1992, og forslagene indeholder forslag om, at lovgivningen for AMU-centrene og erhvervsskolerne gøres ensartede, og det kan vi tilslutte os.

I fremtiden vil det være sådan, at både arbejdsmarkedsuddannelserne og erhvervsuddannelserne kan udbydes og gennemføres på begge skolesystemer. Det er også sådan, at målgrupperne bliver udvidet, idet en gruppe af offentligt ansatte nu får bedre uddannelsesmulighed, fordi der kan udvikles særlige uddannelser for disse grupper. Dermed fjernes de forskelle, der hidtil har været mellem offentligt ansatte og privat ansatte, og Socialdemokratiet er meget positiv over for den udvikling, at vi får fjernet de barrierer, der var dér.

Jeg vil også sige, at harmoniseringen af disse love må i det daglige arbejde betyde, at de bliver lettere at sammenarbejde både centralt og lokalt, så de uddannelsesressourcer, der er til

[Bakholt]

rådighed i vores to systemer, kan udnyttes bedre til gavn for de mange tusinde, der har brug for en uddannelse. Der skal centralt ske en ændret styring. Også her skal der ske en forandring, bl.a. ved at der oprettes et mindre antal erhvervsområdeudvalg. Dermed skulle vi få et bedre samspil mellem Arbejdsministeriets og Undervisningsministeriets indsats for voksen- og efteruddannelse på disse områder. Det er vi meget godt tilfredse med.

Det er også vigtigt at få slået fast ved denne første behandling, at der nu vil være mulighed for at få styrket det lokale samarbejde omkring voksen- og efteruddannelsen derved, at der kan oprettes de særlige samarbejdsudvalg. Det gælder bl.a. i forbindelse med de uddannelses-tilbud, der kan gives i det lokale område, således at også de lokaler, lærerkræfter og øvrige uddannelsesressourcer, man har til rådighed lokalt, bliver koordineret på den bedst tænkelige måde, således at så mange som muligt kan få gavn af de tilbud, der er, og således at der bliver mere overskuelighed i tingene.

Vedrørende økonomistyringen, som ændres, er der lagt op til, at det økonomiske regelsæt, der gælder for erhvervsskolerne, nu også skal gælde for AMU-centrene, og det er rimeligt, at de to systemer også her får samme grundlag at arbejde på. Men det afgørende er, at AMU-centrene får den fornødne tid til omstillingen, og at den bliver gennemført gradvis. Det er her, den væsentligste omstillingsproces kommer til at foregå, og det er en lidt besværlig periode, man skal igennem; derfor må man også have den fornødne tid til det, og det er der også lagt op til i lovforslaget.

Vi kan i Socialdemokratiet i hovedtræk tilslutte os de to lovforslag. Vi vil arbejde grundigt i udvalget for at se, om der ud over de ændringsforslag, som ministeren har bebudet, skulle være andre paragraffer, der skal præciseres og rettes op på. Jeg tror, vi under udvalgsarbejdet kan få det sidste arbejde gjort færdigt, så vi får to gode love, som vil styrke og forbedre uddannelsesmulighederne for de mennesker, der skal benytte systemet.

Per Stig Møller (KF):

Jeg vil gerne på den forhenværende arbejdsministers vegne takke Socialdemokratiet for den varme støtte til hans forslag, som her er kommet til udtryk.

Så vil jeg lige sige til den nuværende arbejdsminister, at dette at stille ændringsforslag fra Folketingets talerstol er vi trods alt ikke vant til. Jeg ville have foretrukket at have fået dem forelagt, inden mødet startede. Men jeg forstod, at arbejdsministeren mente, at der her var tale om nogle ideologiske holdninger, som man som ny regering selvfølgelig ville markere i forhold til forgængerer.

Jeg har svært ved at se ideologien i det, når jeg tænker på, hvad arbejdsministeren sagde til hr. Poul Nødgaard for et øjeblik siden. Nu kan jeg jo have misforstået det, men arbejdsministeren talte om § 46, og det var dette med bemyndigelse til at lave en generel brugerbetaling, hvor arbejdsministeren foretrak en mere specifik aftale, hvoraf det helt tydeligt fremgik, hvornår den kunne finde sted. Men jeg vil minde arbejdsministeren om, at der i § 46 står:

»Arbejdsministeren kan med henblik på ...«

Nu forstod jeg på arbejdsministerens svar til hr. Poul Nødgaard, at »kan« ikke betød »skal«, og så kan jeg ikke rigtig se ideologien i det.

Hvad angår ideologien i uddannelsernes tilrettelæggelse, er det jo sådan, at arbejdsministerens forgænger gjorde meget ud af at sørge for at følge betænkningen og sørge for, at det var Uddannelsesrådet for Arbejdsmarkedsuddannelserne og erhvervsområdeudvalgene, som rådgav her. Jeg har svært ved at se nogen ideologisk hegnspæl blive flyttet, hvis man fjerner den indstilling til ministeren, som ministeren selvfølgelig normalt vil følge. Det kan da kun betyde, at så vil ministeren centralisere mere, og det var jo ikke indgangen på ministerens tale. Jeg er lidt forvirret, for jeg kan ikke se, at ministeren kan være tjent med at ændre ideologien her. Det ene var et »kan«, og det andet var, at man følger disse nye udvalg, som man netop nu nedsætter. Og jeg forstod ikke arbejdsministeren på den måde, at hun nu ville tiltage sig mere magt og tilsidesætte udvalgene.

Ellers skal jeg sige om de to lovforslag, at vi er glade for den støtte, Socialdemokratiet har givet til dem. Vi synes, det er nogle gode forslag, som jo bygger på betænkningen om samordning af den erhvervsrettede voksen- og efteruddannelse. Den kom jo fra et udvalg, hvor arbejdsmarkedets parter og de relevante ministerier sad, og det er et godt udgangspunkt.

[Per Stig Møller]

Vi er glade for den fleksibilitet på arbejdsmarkedet, som bliver følgen af dette lovforslag. Vi er glade for den stadige højnelse af kvalifikationsniveauet, som følger af den større fleksibilitet i arbejdsmarkedsuddannelserne. Vi er glade for den samordning, som nu finder sted inden for den samlede erhvervsrettede voksen- og efteruddannelse, og vi mener, det er en fordel, at der nu kommer en gensidig godkendelse af arbejdsmarkedsuddannelserne og erhvervsskolerne analogt med det forslag, som skal behandles efterfølgende.

Vi finder også, at det er vigtigt med disse erhvervsområdeudvalg, som sikrer sammenhængen i og dermed også den bedste anvendelse af AMU-bevillingerne, og vi finder, det er godt, at der oprettes et særligt udvalg for erhvervsintroducerende uddannelser, som skal give indstilling om midlernes anvendelse. Så meget desto mere forundret er jeg jo altså over arbejdsministerens indledende tale.

Vi mener, at uddannelsesloven og arbejdsmarkedsuddannelsescentrene vil tage de offentligt ansatte med ind, og det opfatter vi også som en fordel. Også derfor har jeg svært ved at se ideologien i den første indvending fra arbejdsministeren, for de offentligt ansatte kommer jo netop ind og ligestilles i den tidligere arbejdsministers forslag. Vi sikrer mere tværgående uddannelser, som også er nødvendige i disse tider med større fleksibilitet og nye fag, og vi finder, det er en fordel, at de selvejende institutioner nu får bestyrelsesansvar og får mulighed for at profilere sig hurtigere og bedre og derved anspore mobiliteten igennem deres udbud og tilrettelæggelse af uddannelserne. Herved får vi fleksibilitet i og øger kvaliteten i uddannelsestilbudene. Den konkurrence, der kommer, vil være til gavn for de uddannelsessøgende og dermed for erhvervslivet og i sidste instans for hele samfundet.

Så jeg afventer spændt ændringsforslagene, men jeg er stadig lidt forundret over, at de skulle være ideologiske.

Helge Sander (V):

Jeg kan indledningsvis give Venstres fulde tilslutning til det, vi kan kalde lovforslag 173 A og lovforslag 174 A. For så vidt angår lovforslag 173 B og 174 B – ja, så må vi jo tage det op i Arbejdsmarkedsudvalget.

Men det fremgår klart af finanslovaftalen for 1993, at der skal ske en reform af hele efteruddannelsesområdet med udgangspunkt i den indstilling, som ligger fra det tværministerielle udvalg med deltagelse af arbejdsmarkedets parter. Og lad mig straks her, som andre også har gjort det, kvittere for dette meget flotte og særdeles grundige udvalgsarbejde, som ligger bag.

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at vi fra Venstres side meget gerne ser, at der sker en bedre samordning af voksenuddannelserne. Vi har gennem årene hørt en del eksempler på, at det kniber med samarbejdet. Eksempelvis har AMU-centre og tekniske skoler nogle steder haft vanskeligt ved at finde en rimelig arbejdsdeling. Hvem har ikke læst om de mange svejsekabiner både på tekniske skoler og AMU-centre og også om dyrt udstyr i øvrigt, som begge skoleformer har lagt vægt på at have med betydelig risiko for ressourcespild?

Både den nye økonomistyring, som fastlægges i lovforslaget, og etableringen af lokale konventionsudvalg tror vi vil hjælpe på disse spørgsmål. De lokale udvalg skal have et overblik over, hvad der er gennemført, og hvad man er på vej til at gennemføre, således at der ét sted er et overblik over, hvad man fra lokalområdet ansøger om af udstyr og midler.

Også på det centrale plan sker der ændringer. Vi har jo en lang række fag og brancher, og de har hidtil i meget vid udstrækning opereret uafhængigt af hinanden. Nu foreslås det, at en række fag og brancher går sammen i det, der kaldes områdeudvalg. Derfor får disse brancher, der er i familie med hinanden, mulighed for at udnytte udstyr, lokaler, faglærere m.v. på en anderledes effektiv måde, end det tidligere har været tilfældet. Også på tværs af skoleformerne, hvad enten der er tale om handelsskoler, tekniske skoler eller AMU-centre, vil det være en klar sidegevinst, at faggrænserne nu bliver opløst, og vi tror, at det på alle områder absolut ikke vil være til nogen skade.

Et andet hovedelement er, at man etablerer et nyt afregningssystem, som er baseret på det, man kunne kalde – og som også allerede inden for andre områder kaldes – taxametersystemet. Vi synes, det er et sundt princip, at man afregner efter, hvor mange elever man har haft, og hvor længe de har været på skolen; det vil sige, at man får højere betaling, når der er 14 elever på holdet, end når der f.eks. er 10.

[Helge Sander]

Jeg forstår, at AMU-centrene er lidt nervøse for måske at blive dukket i samarbejdet med storebrødrene fra Undervisningsministeriet og de tekniske skoler. Jeg kan helt klart sige, at det ikke er Venstres hensigt eller tanke, at noget sådant skal ske. Der er brug både for handelsskolernes, de tekniske skolers og AMU-centrenes ekspertise og dygtighed.

Det er således klart, at vi er positive i det videre arbejde med lovforslagene, og vi håber ikke, at den nuværende regering med ændringsforslagene væsentligt vil forrykke den balance, som vi selvfølgelig syntes der var i de forslag, som den tidligere regering fremsatte.

Jeg skal kort sige om lovforslag nr. L 174, at det er jo et forslag, der i princippet skaber samme styringsregler som for erhvervsskolerne, således at der gælder samme vilkår, når der skal placeres kursusaktivitet, hvad enten AMU-centre, tekniske skoler eller handelsskoler findes bedst egnede. En konsekvens er, at de ret store repræsentantskaber i princippet afskaffes. De nye bestyrelser kan fremover på linie med erhvervsskolerne ansætte forstanderen uden at skulle have det godkendt i ministeriet.

Statsskolerne bliver også forsynet med en bestyrelse, så arbejdsmarkedets parter får et større ansvar også for disse skolers aktiviteter. Det er vigtigt, at skolerne har fået en tilskyndelse til at samarbejde og eventuelt sammenlutte sig. Men det er helt op til en lokal afgørelse, om man ønsker dette.

Der bliver også stillet nye krav til bestyrelserne i det hele taget, ikke mindst med hensyn til økonomistyringen, men det er ganske i tråd med ønskerne om en øget decentralisering og dermed et øget ansvar. Det er noget, vi synes godt om i Venstre.

Aage Frandsen (SF):

Jeg var ligesom hr. Per Stig Møller en smule forvirret med hensyn til, hvor det ideologiske er henne i denne forbindelse. Jeg tror heller ikke, det er her, man skal forvente regeringens ideologiske markeringer. Jeg håber det heller ikke, for hvis det er her, man har markeringen, ligger der jo ikke så meget i det.

Det er ikke så overraskende, at det ikke er her, man finder markeringen, og at de ændringsforslag, som ministeren kom med – sådan lidt usædvanligt – af gode grunde ikke er særlig vidtgående. For om dette område kan

man sige, at uanset om det er den ene eller den anden regering, der sidder, er der to parter udenfor – i realitetens verden – som har mindst lige så stor indflydelse, som regeringen og Folketinget har. Der er ingen tvivl om, at det er Folketinget, der vedtager disse love, men her er et af de eksempler, vi har på, hvad man kan kalde et kooperativt samarbejde mellem staten og arbejdsmarkedets parter. Og det fungerer – skal vi sige – rimelig godt. Vi skal bare være opmærksomme på, at det i den sidste ende er Folketinget, der har afgørelsen, og det vil sige, at selv om man er nået til enighed om noget, er det til enhver tid Folketingets ret og pligt at tage bestemmelse selv.

Med hensyn til de ændringsforslag, som ministeren fremsatte ved mødets start, vil jeg sige, at så vidt vi kan overskue det, er vi fra SF's side positive over for dem. Vi vurderer det sådan, at der i hvert fald for de to's vedkommende er tale om, at ministerens bemyndigelse og mulighed for indgriben er lidt mindre, end den ellers ville have været.

Hvad angår det med, at den offentlige sektors ansatte ligestilles, vil vi gerne se nærmere på, hvilke grupper det drejer sig om. Der er formentlig behov for en nærmere præcisering end den, ministeren gav.

Med hensyn til selve lovforslaget, som det foreligger, også med de tilføjede ændringer, vil vi sige, at vi er meget positive over for tankerne om større fleksibilitet, større samarbejde, mere samordning og samarbejde på tværs af de to skoleformer: AMU-centre og erhvervsskoler. Vi er meget glade for det samarbejde, der er lagt op til, uanset at der er tale om to forskellige ministerier. Det er et gammelt problem, som vi har haft på dette område, nemlig at der er noget, der hedder Undervisningsministeriet, og så er der noget, der hedder Arbejdsministeriet. I virkeligheden var det ideelle måske, at der var et uddannelsesministerium, som tog sig af det hele. Men det ville nok være for meget at forlange, for somme tider er det nogle helt andre kabaler, der skal gå op i den slags sammenhænge. Men det er i hvert fald godt, at der ikke er flere ministerier til at tage sig af det end højst nødvendigt.

Vi har nogle problemer, vil jeg også gerne sige, med disse lovforslag. Men det er ikke alene her, vi har det, det har vi også, når det drejer sig om erhvervsskolerne, fordi der på området

[Aage Frandsen]

er nogle paralleller, der overføres hertil. Det drejer sig om hele tankegangen om den økonomiske styringsmodel, der ligger i det, som jo er en slags centralisme, og så samtidig den meget udprægede decentralisering, som også ligger i det, og i den forbindelse den konkurrence, som er sund indtil en vis grænse, fordi konkurrence også kan betyde, at man i virkeligheden konkurrerer på en måde, så der bliver tale om resourcespild. Det er det problem, som vi synes der ligger i dette her, og som altså også har vist sig på erhvervsskoleområdet.

Vi vil også gerne i den forbindelse påpege, om ikke amter og kommuner, som vel trods alt ifølge den nye regerings opfattelse har en væsentlig rolle på dette område, på linie med arbejdsmarkedets parter i højere grad skal ind i styrkelsen af disse ting. Man kan nok sige, at den tidligere regering vel havde en opfattelse af, at amternes betydning måske ikke var den vigtigste, men jeg har opfattet det sådan, at den nye regering ikke har tanker om, at amterne skal slankes.

Og så til allersidst! Dette her er en utrolig god ramme, der laves, til trods for de forbehold, jeg har givet udtryk for. Men det, det drejer sig om, er at putte noget i rammerne. Det er noget, der foregår et helt andet sted, men uden penge til alt det her med uddannelse er det ikke ret meget værd, at man har en flot ramme.

Poul Nødgaard (FP):

Lovforslagene indeholder mange forenkling- og afbureaukratiseringselementer i forhold til arbejdsmarkedsuddannelsessystemet. Det synes jeg er positivt, for det nuværende system er faktisk stift, bureaukratisk og vanskeligt for brugerne at finde rundt i.

Imidlertid virker det besynderligt, at forenklinger giver anledning til ekstraudgifter. Det står der rent faktisk i lovforslagene. Det er der ikke nogen der har været inde på i dag; det betyder tilsyneladende ikke så meget – for nogle i hvert fald.

Det er positivt og tiltrængt, at arbejdsmarkedets parter opnår en større indflydelse på uddannelserne. Et af de større problemer i forbindelse med arbejdsmarkedsuddannelserne er, at arbejdsmarkedets parter har en alt for lille indflydelse, og at det i stedet er institutioner, der ikke har daglig og kontinuerlig kontakt med de kvalifikationskrav, der gør sig gælden-

de i erhvervslivet, der har indflydelsen. Styrkelsen af arbejdsmarkedets parter indflydelse på AMU-uddannelserne kan selvfølgelig i meget beskedent omfang medvirke til, at uddannelserne i højere grad tilrettelægges i overensstemmelse med de specifikke kvalifikationskrav, der gør sig gældende i de virksomheder, som AMU-kursisternes uddannelse rettes imod.

Danmark er et af de OECD-lande, der investerer flest økonomiske ressourcer i opbevaring, vedligeholdelse og udvikling af menneskelige ressourcer, ca. 130 mio. kr. årligt, har jeg netop læst i Ugebrevet Mandag Morgen. Trods denne rekord påviser en undersøgelse, at mangel på kvalificeret arbejdskraft kan blive en alvorlig hindring for Danmarks evne til at udvikle sig i fremtiden.

Problemet begynder allerede i grundskolen. Lad os tage fat dér. Materialet fra Udviklingscentret for Folkeoplysning påviser, at ca. halvdelen af de 18-59-årige ikke har den skoleuddannelse, der vil blive nødvendig i fremtidens samfund. Det bør der naturligvis ændres på. Grundskolen bør tilføre eleverne nødvendige basale og generelle kundskaber. Når uddannelsesforløbet fortsættes efter grundskolen, bør der gives meget, meget specifikke kundskaber. Selv om der i beskedent omfang er givet mulighed for, at AMU-uddannelserne til stadighed vil kunne afstemmes i overensstemmelse med specifikke kvalifikationskrav, må det dog erkendes, at uddannelserne stadig vil have en meget generel karakter. Netop derfor er der grund til stadig at betvivle værdien af AMU-uddannelserne.

Det synes at være af stor betydning, at lønmodtagerne kan modtage virksomhedsspecifikke uddannelser. Fremskridtspartiet er opmærksom på, at der er mulighed for, at f.eks. private virksomheder kan efterspørge helt specifikke uddannelser på et AMU-center. Imidlertid skal der et overordentlig markant incitament til, før en virksomhed efterspørger en virksomhedsspecifik uddannelse, idet der gør sig det gældende, at virksomheder privat skal afholde udgifterne til uddannelse, der på foranledning af en virksomhed udbydes på AMU-centrene. Således bevirker betalingsstrukturen i udbudet af AMU-uddannelserne, at det er ulige vanskeligere at iværksætte virksomhedsspecifikke uddannelser end mere generelle uddannelser.

[Poul Nødgaard]

Det er beklageligt, at systemet er indrettet på den måde, idet det har en stor værdi at besidde generelle kundskaber, men det er nu engang de specifikke kundskaber, der betinger den enkelte lønmodtagers muligheder for at opnå og bevare sin beskæftigelse.

I en diskussion om arbejdsmarkedsuddannelserne forekommer det rimeligt at betegne en uddannelse som en investering i fremtidig produktionsevne. På den baggrund står det klart, at det er nødvendigt at tage meget store hensyn til specifikke uddannelser. Netop disse specifikke uddannelser giver større muligheder for at udvirke produktivitet, end generelle kundskaber gør.

At en bestemmelse i lovforslag nr. L 173 giver hjemmel til erhvervsintroducerende uddannelser for ledige, forekommer ikke at være i overensstemmelse med resultaterne af de mange analyser, der er foretaget af AMU-uddannelsernes evne til at forbedre lediges muligheder for at komme i beskæftigelse. Alle foreliggende analyser påviser, at AMU-uddannelserne ikke har bidraget til at bringe de ledige i varig beskæftigelse. Den førte arbejdsmarkedspolitik har ikke formået at opkvalificere de ledige til varige job. Lovforslaget synes heller ikke at ændre AMU-systemet, således at det på afgørende vis kan bidrage til en sådan nødvendig opkvalificering. Analyser har påvist, at mindst 400.000 risikerer at ryge helt ud af arbejdsmarkedet på grund af manglende kvalifikationer.

Til sidst vil jeg sige, at Fremskridtspartiet bl.a. af nogle af de grunde, jeg har nævnt her, ikke kan støtte de foreliggende lovforslag, i hvert fald ikke i den udformning, som de har. Vi mener generelt sagt, at uddannelserne i meget højere grad skal etableres på de enkelte virksomheder og på virksomhedernes egne præmisser. Derved tror vi at der kommer gang i beskæftigelsen.

Jørgen Estrup (RV):

Noget af det bedste i dansk tradition for folkeoplysning ligger jo på efter-, videreuddannelses- og voksenuddannelsesområdet, og jeg synes, at man må være opmærksom på denne tradition, som har betydet, at mange initiativer har blomstret og været frodige – og måske indimellem så frodige, at man heller ikke havde styr på, om der nu var brug for det hele. Det

har gjort det nødvendigt en gang imellem at få ryddet op i systemerne, at få dem tilpasset.

I 1985 fik vi en vigtig nyskabelse på området og et forsøg på at få kultiveret den grøde, der var i initiativerne, hvad enten det nu var på arbejdsmarkedsområdet eller på det område, der typisk hørte under Undervisningsministeriet. Og det er sådan set den proces, der fortsætter med de to lovforslag, vi nu har foran os. Det, man må føje til, er så, at det er blevet tydeligere i den forløbne tid, at vi i allerhøjeste grad har brug for denne lovgivning, og det er set i lyset af den ulykkelige udvikling, der har været omkring arbejdsløsheden.

Nu er det ikke blot et spørgsmål om generel folkeoplysning, om en god tradition, om at lade initiativerne blomstre. Det er også et spørgsmål om at have et instrument, som er effektivt og virksomt. Og hvad det angår, repræsenterer de to lovforslag et godt ekstra skud på stammen. Man får en ajourføring, som tager højde for, at der i høj grad er sket en nedbrydning af de gammeldags, velkendte skel mellem specialarbejdere, faglærte og andre uddannede og ikke mindst også mellem privat ansatte og offentligt ansatte. Det er ikke længere relevante skel; det tager man højde for i lovforslagene.

Men man får også taget fat i det, som altid har været problemet på området: de to ministerielle systemer, som skulle samarbejde. Det synes jeg er en god ting, og det er i hvert fald noget, som man skal lægge vægt på, når man ser på forslaget om AMU-centrene kontra erhvervsskolerne; det er en god opfølgning af betænkning nr. 1234. Det betyder selvfølgelig også, at styringsstrukturen, udvalgsstrukturen på området må ændres. Det er forståeligt, og vi kan fra radikal side støtte, at man prøver at skære ned på de mange udvalg.

Men jeg vil gerne føje til, at det så også samtidig er nødvendigt, at man overvejer – og det bliver jo især en opgave for ministeren – hvordan sammenhængen er mellem dem, der bliver sat som repræsentanter i udvalgene, og de opgaver, som udvalgene faktisk skal varetage. Det er nødvendigt, at der er den fornødne viden til stede hos repræsentanterne om udvalgenes faktiske områder. Dermed siger jeg også til ministeren, at vi fra radikal side vil lægge stor vægt på, at der også bliver plads til de organisationer, som har særlig viden, særlige in-

[Jørgen Estrup]

teresser, og at det, der sker, ikke bliver for centraliseret.

Som afslutning kan jeg sige, at vi helt klart kan støtte lovforslagene fra radikal side. Vi ser det som en vigtig nyskabelse, som et led i den aktivering, som jo løbende er på Folketingets dagsorden.

Og jeg kan så føje til, at også Kristeligt Folkeparti kan støtte lovforslagene.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg havde et par bemærkninger mere, som jeg ikke fik med i første del af min ordførertale; dem vil jeg lige bringe her.

Jeg vil sige, at i relation til hjemmelen i lovforslag nr. L 173 til erhvervsintroducerende uddannelser for ledige er det relevant at nævne en undersøgelse, der er blevet udfærdiget på Århus Universitet i august 1991, for den har noget med dette her at gøre. I undersøgelsen, der bærer titlen »Arbejdsmarkedsuddannelserne, evaluering af effekten på arbejdsløshed og løn«, konkluderes det bl.a., at bestemte grupper efter deltagelse i AMU-kurser stilles endnu ringere med hensyn til både løn og beskæftigelse. Det synes jeg er tankevækkende, og det vil jeg gerne bede arbejdsministeren notere i sine bøger.

Således tegner der sig det sammenfattende billede, at AMU-kurser som helhed ikke kan hjælpe de ledige, og at de i specielle tilfælde ligefrem skader de lediges muligheder for at opnå beskæftigelse. Det, jeg her har sagt, er ordrette citater fra disse undersøgelser, som jeg går ud fra der er holdbarhed bag.

Fremskridtspartiet kan bl.a. af denne grund og nogle af de grunde, jeg nævnte i mit første indlæg, meget vanskeligt støtte lovforslaget i den foreliggende form. Det væsentlige for Fremskridtspartiet er, at forslaget ikke ændrer forholdene vedrørende AMU-uddannelserne og AMU-centrene i en retning, der vil gavne mulighederne for de ledige og beskæftigede, der befinder sig i ledighedsrisiko, for at opkvalificere sig, så det er muligt at opnå en varig beskæftigelse.

Fremskridtspartiet mener, at den rigtige måde at reformere AMU-systemet på ville have været at sikre, at uddannelserne ville finde sted i nærmiljøet, det vil sige i det ægte produktionsmiljø. Kun her eksisterer der den reelle viden om, hvilke kvalifikationer der er nød-

vendige. Derfor burde lovforslaget om AMU-systemet i stedet have medført, at uddannelserne blev skræddersyet til disse specifikke kvalifikationskrav.

Jeg kan godt se, at ministeren smiler lidt. Det er jo så, fordi hun måske ikke helt forstår det, jeg siger. Men det kommer hun til en dag, når Fremskridtspartiet overtager stolen derne-de.

Fremskridtspartiet finder det mildest talt utilfredsstillende, at lovforslaget har til hensigt at forenkle og samtidig medfører ekstra udgifter, og det regner jeg også med at ministeren kommer med nogle bemærkninger om i sine kommentarer. Og så vil jeg i øvrigt som sædvanligt deltage aktivt i den kommende udvalgsbehandling.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil indledningsvis takke for den overvejende positive stemning over for forslaget grundlag, principper og struktur. Det har ingen af ordførerne anfægtet på nogen måde, tværtimod har man rost det foregående udvalgsarbejde og det arbejde, der blev gjort i den forhenværende regerings tid. Jeg vil ikke sige tak på den forhenværende regerings vegne, men jeg vil sige tak på vegne af det udvalg, der har haft med sagen at gøre, og som netop har bidraget til – jeg tror, det var hr. Aage Frandsen, der pegede på det – at det samarbejde mellem Undervisningsministeriet og Arbejdsministeriet, som tidligere slog gnister, i forbindelse med dette arbejde faktisk har udviklet sig konstruktivt og godt og positivt. Det er i hvert fald et meget stort gode for både disse lovforslag og de forslag, vi skal behandle senere.

Til hr. Per Stig Møller vil jeg godt sige, at når jeg ønsker at stille ændringsforslag til paragrafferne 46 og 6, der handler om betaling og om tilrettelæggelse af undervisningen, skyldes det, at vi ikke ønsker en bemyndigelse til at gøre hvad som helst. Vi ønsker, at hvis der skal ske nogle udvidelser af mulighederne for tilrettelæggelse af undervisning uden for almindelig arbejdstid eller indføres nogle nye betalingsprincipper, vil vi ikke have det ind igennem en eller to bemyndigelsesparagraffer. Vi vil have det ind ad fordøren, vi vil have det gjort til genstand for en debat her i Folketinget. Men det er ikke sådan, at vi har nogle planer om

[Arbejdsministeren]

det, bestemt ikke, så bare tag det roligt. Men hvis vi skulle have det, og hvis den forhenværende regering skulle have haft sådanne ønsker, er forskellen den, at jeg vil gå til Folketinget og i åbenhed diskutere betaling og undervisningstilrettelæggelse, hvorimod den forhenværende regering kunne have gjort det administrativt. Og heri ser jeg faktisk en meget stor forskel, og jeg kan måske i al stilfærdighed sige, at der også er ideologi i det.

Igennem ganske mange år har vi, der har beskæftiget os med arbejdsmarkedspolitik, jo haft meget store slagsmål og diskussioner – det tror jeg at fru Pia Christmas-Møller kan bekræfte – om lige præcis disse spørgsmål om betaling og om, hvorvidt man skulle presse lønmodtagerne til at kvalificere sig i deres fritid. Det synes vi faktisk ikke er nogen god idé, og derfor ønsker regeringen, at diskussionerne om disse ting skal foregå i det åbne forum, som Folketinget jo er.

Hr. Helge Sander peger ganske rigtigt på, at der er tale om finanslovstof. Forligspartierne bag finansloven har forpligtet sig til at udmønte Hassenkamudvalgets betænkning; det er vi i gang med her, og jeg vil også, ligesom hr. Helge Sander, kvittere for det gode forudgående arbejde i Hassenkamudvalget.

I sin ordførertale kom hr. Helge Sander ligesom andre ordførere ind på den meget væsentlige fordel, der ligger i at få knyttet de regionale uddannelsessystemer og arbejdsmarkedssystemer sammen, og hr. Helge Sander pegede også på den fordel, som lovforslagene indebærer, nemlig at vi faktisk vil være i stand til at udnytte de samlede ressourcer bedre. Vi har faktisk en forestilling eller en forventning om, at flere mennesker vil få glæde af de samme penge. Det er vel dybest set noget, som hele Folketinget kan nære et ønske om, som hr. Helge Sander meget rigtigt sagde, et fælles ønske om en effektiv udnyttelse.

Til hr. Aage Frandsen vil jeg godt sige, at jeg har redegjort for de ændringer, der vil ske som følge af de to ændringsforslag, jeg har bebudet. Jeg håber, at det har givet en afklaring af, at der bestemt bliver forskel mellem paragrafferne 46 og 6 i det forslag, der bliver endeligt vedtaget, og i det oprindelige forslag. Jeg har en forventning om, at SF i det store og hele deler intentionerne i ændringsforslagene, og det er også min fornemmelse, at det var det, hr. Aage Frandsen signalerede i sin ordførertale.

Jeg har også forstået, at SF kan støtte, at de offentligt ansatte skal have nogle bedre muligheder. Den dybere diskussion om afgrænsning af målgruppen, uddannelsesplanerne osv. kan vi jo tage under udvalgsarbejdet.

Hr. Aage Frandsen sagde i sin afsluttende bemærkning, at det også var vigtigt, at der var økonomi til at fylde noget i rammerne om den fremtidige voksen- og efteruddannelse. Jeg vil helt stilfærdigt bemærke over for hr. Aage Frandsen, at i forbindelse med finansloven, som SF jo desværre ikke støttede, blev der faktisk givet ganske gode og rummelige bevillinger til arbejdsmarkedsuddannelserne, på det konkrete område alene 300 mio. kr. til et løft på uddannelsessiden og en følgeudgift på 300 mio. kr. til godtgørelse. Så finansloven har faktisk givet mulighed for, at det ikke bare er tomme rammer, vi snakker om, men at der også er noget at fylde i dem.

Til hr. Poul Nødgaard vil jeg sige – ja, undskyld jeg siger det på den måde, hr. Poul Nødgaard, men jeg har indtryk af, at hr. Poul Nødgaard tilsyneladende har forelsket sig i nogle resultater fra den omtalte undersøgelse. Det er klart, at når der er tale om så stort et område med den struktur, som AMU-centrene har – der bruges faktisk 2,6 mia. kr. til undervisning i AMU-centrene – kan man naturligvis godt finde eksempler på, at nogle kurser ikke har været helt hensigtsmæssige og ikke har været planlagt helt godt, det ville sådan set være mærkeligt andet. Men det er jo også derfor, vi laver det om, det er faktisk derfor, vi siger, at nu skal der være en styringsstruktur, nu skal der være en regional og en lokal struktur, som sikrer, at pengene kanaliseres hen til de grupper, som har brug for en almen eller specifik undervisning.

Lovforslagene giver jo også mulighed for, at hvis virksomhederne vil benytte sig af arbejdsmarkedsuddannelserne, kan de købe kurser gennem indtægtsdækket virksomhed, hvor de helt specifikt kan opstille ønskerne for uddannelsen af deres medarbejdere. Det er altså lige præcis noget af det, hr. Poul Nødgaard er så optaget af på baggrund af den omtalte undersøgelse, som har været retningsgivende for os, også i de diskussioner, der er gået forud, og det handler jo som sagt dybest set om, at den regionale indsats skal gøres bedre.

[Arbejdsministeren]

Jeg vil godt sige til hr. Poul Nødgaard, at jeg tror, det er vigtigt at holde sig for øje, at uanset hvor meget vi bruger på uddannelse – og vi kan ikke bruge for meget efter regeringens opfattelse, det er hele det nye startgrundlag, det er et meget klart signal om, at folk faktisk skal kvalificere sig gennem bedre uddannelse, og at der skal ske et løft på voksenuddannelserne – er det forkert at drage den konklusion, at hvis en person, der har gennemgået en arbejdsmarkedsuddannelse, ikke kan få arbejde, er det uddannelsens skyld. Problemet er jo, at vi har underbeskæftigelse, og det problem kan ikke umiddelbart løses via mere uddannelse. Der skal være sammenhæng mellem tingene, vi skal nå frem til et erhvervspolitisk system, der imødekommer virksomhedernes behov, både i dag og i morgen. Kvalifikationskravene er stigende, og derfor er det lige præcis det vigtigste at beskæftige sig med voksenundervisningen i disse år.

Jeg vil godt sige tak for bemærkningerne fra hr. Jørgen Estrup, som også talte på hr. Glønborgs vegne, kunne jeg forstå. Der blev stillet et spørgsmål om udvalgenes sammensætning, og hr. Jørgen Estrup ved jo godt, at netop spørgsmålet om repræsentationen har organisationerne været meget optaget af og været meget opmærksomme på i det forudgående udvalgsarbejde og i de høringssvar, der ligger til grund for lovgivningen som sådan. Hvorvidt repræsentationen skal ændres, vil jeg ikke kunne give noget signal om i dag, men spørgsmålet er blevet rejst, og det må Arbejdsmarkedsudvalget diskutere efterfølgende. Regeringen har villet fastholde den struktur og den udvalgsammensætning, som den forhenværende regering lagde op til, hvor man fulgte udvalgsarbejdet og rettede sig efter udvalgets anbefalinger, og det synes jeg dybest set også at vi her i Folketinget skal have meget stor respekt for.

Afslutningsvis tør jeg nok vove at drage den konklusion, at selv om der er diskussion om visse punkter i denne lovgivning, specielt vedrørende paragrafferne 6 og 46, har jeg indtryk af, at man ønsker et konstruktivt og positivt udvalgsarbejde, og vi i Arbejdsministeriet medvirker naturligvis meget gerne til det.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Det skal blot være en meget kort bemærk-

ning til ministeren, dels en tak for ministerens overvejelser om udvalgsammensætningen og dels en understregning af, at jeg er enig i, at vi så langt som overhovedet muligt skal finde frem til en struktur, som også giver tilfredshed på organisationsside. Jeg har i og for sig ikke noget ønske om at ændre det, som forslaget lægger op til, men der er jo netop forskel imellem det, man forestiller sig om Uddannelsesrådet, hvor repræsentationen stort set allerede er lagt fast, og hvad man forestiller sig om de enkelte erhvervsområder, hvor det i meget højere grad er op til ministeren.

Og min kommentar drejede sig om det sidste punkt. Det er her, at man efter min mening bl.a. bør overveje, hvor mange udvalg man vil have, for det er helt klart en balancegang mellem en forenkling af systemet og varetagelsen af de legitime og nødvendige interesser for at sikre en faglig viden på området. Og jeg bad blot ministeren om at huske, at der faktisk er nogle organisationer, som har brug for at være med i arbejdet for at kunne formidle deres viden, og at man ikke skal tænke for snævert på de større organisationer.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil godt sige tak til hr. Jørgen Estrup for denne afklaring af, hvad det var, der optog hr. Jørgen Estrup. Det har jeg noteret mig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 170:

Forslag til lov om åben uddannelse (erhvervsrettet voksenuddannelse) m.v.

Af undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder).